

[Kalnæs]

Det kan vi fuldt ud tilslutte os. Men vi anser det for væsentligt, at de principper, hvorefter skattelovgivningen skal udformes, bliver fastslået i betænkningen til de foreliggende lovforslag.

Vi kan heller ikke endeligt vurdere disse lovforslag, før vi har set den nye undergrundslov, og det hænger sammen med, at energiministeren i bemærkningerne til lovforslaget om regulering af eneretsbevillingen siger noget om forskellige ting. Bl. a. bliver der sagt under punkt 8, at de nuværende bevillingshavere i det væsentlige vil blive lige-stillet med nye bevillingshavere, når det drejer sig om efterforsknings- og udvindingsaktivitet.

Det er her afgørende for os, hvad der ligger i »det væsentlige«, at »det væsentlige« virkeligt omfatter alt væsentligt.

Også bemærkningerne til § 2, stk. 1, nr. 2, er afgørende for vores vurdering. Der lægges her vægt på, at den indenlandske produktion af kulbrinter bringes i overensstemmelse med regeringens langsigtede energipolitik og udnyttes på den for samfundet mest hensigtsmæssige måde.

Vi kan helt tilslutte os denne hensigt, som går ud på, at samfundet skal kunne kontrollere udvindingstakten. Disse formuleringer vil derfor også være af stor betydning, når vi skal bedømme lovforslagene i deres helhed.

Men vi mangler nu i øvrigt noget om statsdeltagelse. Vi går da ud fra, at statslig deltagelse vil være et væsentligt element i den nye undergrundslov svarende til de forhold, der er både i England og i Norge.

Hvad angår de konkrete §§ 1 og 2 i det lovforslag, der har med arealafgivelsen at gøre, må vi straks tage afstand specielt fra den foreslåede kombination af en arealtilbagegivelsestakt og nogle meget vidtgående undtagelsesbestemmelser. Denne kombination er meget fordelagtig for A. P. Møller og kan, så vidt jeg kan se, slet ikke begrundes i regeringens hensyn, at det skal være en regulering og ikke en ekspropriation.

Vi mener, at § 1 bør fastslå, at eneretsbevillingen bortfalder fra den 1. januar 1982 bortset fra undtagelserne i § 2. Det kan jo ikke være sådan, at bevarelse af eneret til 25 pct. af arealet indtil 1985 er en regulering, mens tilbagegivelse i 1982 er en ekspropriation. Selv om der kommer tilbagegivelse i 1982, kan A. P. Møller stadig bevare alt,

hvad der er fundet, og udnytte det hele, efter det, der står i § 2.

Det er muligt, regeringen kan argumentere for, at A. P. Møller også skulle kunne beholde nogle små arealer, nogle sekstendedelsblokke, hvor DUC kan opstille et effektivt arbejdsprogram indtil 1985. Der kunne være en slags logik i en sådan argumentation, men vi synes egentlig ikke, det er rimeligt, for hvis man gik ud fra det, ville DUC jo simpelt hen få lejlighed til at udnytte alt, hvad det kan overkomme, og hvad er der så at erstatte.

Som lovforslaget er udformet, kommer de bedste 25 pct. af den danske undergrund til at ligge praktisk talt brak indtil 1985. Det har A. P. Møller selv vist ved den efterforskningsaktivitet, der har været hidtil, og han har også senere fastslået, at han ikke kan øge den. Det betyder, at den stående vits i norske oliekrede stadig kan bruges i adskillige år, den, der siger: det var da godt, at Ekofiskfeltet ikke lå i den danske del af Nordsøen, for så var det slet ikke blevet fundet.

Energiministeren må gå ind i en diskussion med os om, hvordan vi kan ændre den arealtilbagegivelsestakt, som er foreslået i lovforslaget. Hvis vi fik en øjeblikkelig tilbagegivelse af hele arealet bortset fra undtagelserne, synes vi stadig væk, at punkt 3 og 4, som de står, er urimelige, men de ville nu være nemmere at acceptere, hvis vi fik den hurtige tilbagegivelse.

Af regeringens udgangspunkt om, at det skal være en regulering og ikke en ekspropriation, vi skal have, følger det, at DUC bevarer retten til at udnytte de felter, hvor der er godkendt indvindingsforanstaltninger, men det følger ikke deraf, at den samfundsmæssige kontrol ikke øges, og det står der, så vidt jeg kan se, ikke noget om i lovforslagene. Vi mener, det er meget vigtigt, hvad der kommer af betingelser for de felter og arealer, som DUC kan bevare. De kan bevare nogle af dem helt frem til midten af 1988, og det er desværre nogle arealer, hvis udnyttelse og størrelse ikke er særlig præcist formuleret. Hvor store bliver de arealer, og hvor megen aktivitet vil der blive udvist i de arealer frem til midten af 1988? Vil det være en fornærmet indehaver af rettighederne, som bare holder fast ved dem for at genere det danske samfund mest muligt? Efter de erfaringer, vi har haft i det sidste halve år, kan man fak-